

[Kai Moltke.]

1. januar, men hovedsagen er, at vi ikke håner befolkningen ved at sige, at det høje ting havde knap 3 ugers tid til at beskæftige sig med nogle af de vigtigste sociale og økonomiske problemer her i landet.

Rimstad: I den skriftlige fremsættelse af dette lovforslag indbyder den højtærede boligminister til en drøftelse af mulighederne for at komme længere frem ad vejen mod, som ministeren forsigtigt udtrykker sig, en normalisering af lejeområdet. Det er i fortolkningen af det sidste udtryk: „en normalisering af lejeområdet“, at nøglen til hele det ulykkelige boligspørgsmål ligger gemt. Jeg er ikke i tvivl om, at den højtærede minister ved en normalisering forstår en huslejeudligning. Jeg er fremdeles heller ikke i tvivl om, at ministeren gerne ser en ud-ligning. Det, der formodentlig skiller hans og min opfattelse, er måden, hvorpå ud-ligningen skal ske.

Inden jeg går over til at omtale selve det lovforslag, den højtærede minister kommer med, vil jeg understrege, at der er al mulig grund til at anerkende den grundighed og ihærdighed, hvormed ministeren har begyndt sin ministergerning ved at lade selve problemstillingen i dette meget intrikate spørgsmål undersøge. Foruden de undersøgelser, som det tidligere nedsatte målsætningsudvalg har arbejdet med, har ministeren ladet dels det såkaldte lejelovsudvalg af 1964, dels en arbejdsgruppe inden for boligministeriet beskæftige sig med forarbejder til nærværende lovforslag, og hertil kommer så redegørelsen for sammenhængen mellem bygge- og boligpolitikken og den økonomiske politik i øvrigt, som formandskabet for det økonomiske råd har udarbejdet.

Jeg har kun haft en meget begrænset tid til at gennemgå disse undersøgelser, hvis resultat for de tres vedkommende jeg først modtog i går. Jeg må derfor mene, at denne første behandling i folketinget burde have været udskudt i hvert fald nogle dage, således at der var givet ordførerne bedre tid til at sætte sig ind i materialet i en så vigtig sag som denne. Det er fra min side ikke nogen bebrejdelse mod den højtærede boligminister, hvis hensigter og arbejde med at samle materialet jeg som sagt i høj grad påskønner.

Jeg vil gerne begynde med at trække nogle få generelle synspunkter op, fordi de har betydning for den vurdering, vi her skal foretage.

I november måned 1963 beskæftigede folketinget sig med et forslag om ændringer i lov om boligbyggeri. På mit partis vegne fremhævede jeg dengang, at man hverken kunne eller burde behandle boligbyggeriet og huslejelovgivningen hver for sig, men at de to spørgsmål uløseligt hang sammen. Jeg understregede denne opfattelse ved at foreslå tinget en dagsorden, som opfordrede regeringen til i god tid at fremsætte forslag til ophævelse af huslejestoppet på en sådan måde, at der toges fornødent hensyn til de økonomiske overgangsvanskeligheder, der ville opstå for et flertal af lejerne, hvis ophævelsen ikke skete gennem en tidsmæssigt afpasset overgangsperiode. Vor opfattelse var dengang den samme som i dag. Det blev af vort parti dengang sagt meget tydeligt, at man på den ene eller den anden måde måtte genskabe en boligreserve. Det kan kun gøres ved at ophæve huslejestoppet, og det kan ikke nås gennem selv det stærkest muligt forcerede byggeri.

Det er derfor for os ikke forbavsende, men naturligvis glædeligt, at det økonomiske råds formandskab er kommet til samme resultat. Et par citater fra den tilsendte sidste publikation vil vise det. Jeg vil gerne have tilladelse til et par citater. På side 25 øverst står der:

„Der er fra et økonomisk synspunkt grund til at fremhæve, at genskabelsen af et frit boligmarked synes at være en forudsætning for, at man kan realisere den ligeledes alment accepterede målsætning om en jævn og kraftig vækst i boligbyggeriet. Boligpolitikken har herved nøje sammenhæng med byggepolitikken.“ Det siges dernæst nederst på side 25:

„For at et frit boligmarked kan fungere, må der være en vis reserve af ledige lejligheder inden for de forskellige kategorier af boliger.“

Og endelig står der side 46:

„Ved en fastholdelse af huslejestoppet må man påregne, at risikoen for ledighed ensidigt koncentrerer om nye lejligheder. Resultatet heraf kan blive et tilbageslag i byggeriet, således at man ikke får skabt den tilsigtede boligreserve.“